מכתבים

(המשך מעמוד 11)

הר, ובצדק. לפי קו־המחשבה שלו, אדם שיש לו כסף מחוסן מפני העמדה לדין ועונש. ובכן, היתה לו סעות!

אמנון הרמן, ניו־יורק

ישתוק לו הדור

בארץ עוץ קרא המלך / ליועצו שר־הפלך. / פתח המלך ואמר: / מצבי קצת מעורער, / עשרה לי מזכירים / סודותי אינם שומרים / אף מחדר־מיטתי / סיפורים יש על אשתי.

השיב מזכיר מייד בקול / הפיתרון ברור לכל / אל התליין אותם תמסור / ולשונם גזור תגזור. / קרא למזכירים המלך / ושח להם עצת שר־פלך.

פתח מייד מזכיר ראשון / אינפף בקול, סובל לשון, / דברך הוא לנו חוק / אך שמע בטרם נא תפסוק / הן טיפש העם וכסיל / הוא האשם, הולך־רכיל. / צווה ייקובו את אוזניו / לא ישמע יותר אף רז. / ואם חושש הנך אפילו / שלדבר יוכלו יעלילו / את לשונם גזור תגזור / ישתוק לו ככה כל הדור.

חשב המלך והירהר / ניסיוני כך לי אומר: / עם שלם להשתיק אפשר / אך לא מזכירים או עוזרי־שר. / אמר, די־בר — וכך עשה.

דני רוז, רמת־גן

שינוי כהערכה

התמזל מזלי ואני חתום על עיתונכם המאפשר לי כאן, בניו־יורק, להמשיך ולהרגיש כאילו אינני מנותק לחלוטין מן הארץ.

הזדעזעתי לשמוע על ההתנקשות ב־אורי אבנרי, ואני בהחלט שותף לחוויית השכיבה בבית־חולים, מיליוני המבקרים וכל הטרדם מסביב, משום שעברתי זאת בעצמי, כאשר נפצעתי בעת שירותי ב־צה"ל. אולם יותר מכך, אני שותף לדעת רבים שבלעדי אבנרי לא היו החיים הפו־ליטיים, הציבוריים ואולי גם החברתיים בארץ כשהיו, ודומה שיותר משהצילה אותו יד המזל למענו־הוא, היא עשתה זאת למעננו.

אני־עצמי מתמחה באחד מבתי־החולים בארצות־הברית, ועם המרחק הפיסי מן הארץ (לזמן קצר, אני מקווה מאד) הש־תנתה הפרספקטיבה שלי, והערכתי את ה־מתרחש קיבלה מימד נוסף, שמתקרב ב־מידת־מה לדיעותיו של אבנרי. על כן נתונה הערכתי לו, כאדם המסוגל להת־בונן בפרספקטיבה רחבה יותר, שרבים מאיתנו מתקשים לראותה בארץ.

רופא ישראלי, ניו־יורק

סימני הדיקטטורה

כששמעתי על הצו נגד העיתונות, חש־תי פחד עמום בגופי.

אני קורא עכשיו את סיפרה של איין ראנד מרד הנפילים, ודומני שאפשר לע־שות השוואה בין המיקרים. שם השתלטו הבינוניות על החוכמה, אי־המציאות על המציאות, אי־ההיגיון היה ההיגיון, הטיפ־שות הפכה חוכמה, העבדות חירות וכו'.

גם שם הוציא השילטון והתקיים על־ידי צווים, כדי להשתלט על האינטלי־גנציה החושבת ועל בעלי העסקים ה־פרטיים, שהחזיקו את המדינה, כשכל ה־ציבור הולך אחריהם כעדר מסוממים. כשאני קורא לאן הגיעו שם, אני רואה בעיני־רוחי לאן מתקדמת המדינה, ומזה אני חושש.

הממשלה אינה יכולה לשלוט מכוח סמ־כותה, אלא בכוח צווים וצווי־חירום למי־ניהם, ואלה הם ראשית סימניה של ה־דיקטטורה. השאלה שנותר לשאול היא: מה יהיו הצווים הבאים, מה יהיה הלאה? לא קשה לנחש.

אלי מיזרחי, תל־אביב

„מעריב", יום שישי, 23.1.76

נעמי גרין, חיפה